

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt, Ptuj

Marec 2014

Drage bralke in bralci glasila Čar besede moje!

»Talenti so dar življenju, talenti so neprecenljivi, ne moreš jih kupiti, ne moreš jih nadgraditi, ne da se jih posojati, ne moreš jih izgubiti – talenti so vrednota, ki je darovana z namenom, zato so vredni spoštovanja. KDOR ZAVRŽE LASTNE TALENTE, NA KONCU IZGUBI SAMEGA SEBE,« je zapisal svetovno znani slovenski alpinist Tomaž Humar, ki je žal ob premagovanju svojega zadnjega izziva pred nekaj več kot štirimi leti izgubil boj z naravo.

Vsakdo med nami ali vsaj večina nas ima kakšen talent, s katerim lahko obogati in polepša življenje nam in ljudem okoli nas. Vendar talent sam po sebi še ni zagotovilo za uspeh. K talentu moramo dodati še veliko vloženega dela, da bi lahko postali zmagovalci.

Osnovna šola vse bolj postaja prostor, v katerem se posveča veliko pozornosti odkrivanju različnih področij nadarjenosti naših učenk in učencev ter načrtnemu razvijanju le-te. V letošnjem šolskem letu smo se zato odločili, da bo celoletni šolski projekt posvečen talentom, ki jih je med našimi otroci res veliko in zdi se nam prav, da jih lahko pokažejo tudi drugim.

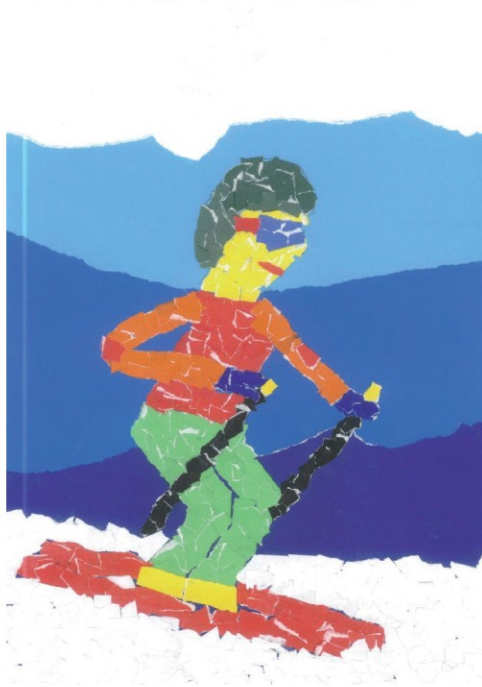
Eden pomembnejših je tudi ustvarjanje na likovnem in literarnem področju, ki mu že mnogo let

posvečamo posebno skrb. Tako je pred nami nova, že devetnajsta številka literarnega glasila OŠ Ljudski vrt z naslovom Čar besede moje.

Menim, da se boste vsi, ki boste glasilo prebrali, prepričali, da so tudi v letošnjem letu naši mladi avtorji uspešno čarali in ustvarjali na likovnem in literarnem področju, seveda ob pomoči svojih ustvarjalnih in prizadevnih mentorjev in mentoric.

Hvala vsem za njihov prispevek z željo, da je to šele začetek njihove ustvarjalne poti.

Tatjana Vaupotič Zemljč,
ravnateljica

Gaja Plohl, 5. c

POZDRAVLJENI, BESEDNI TALENTI!

LJUBEZEN

Iz nežnosti stkana,
z grenkobo obdana,
topla a boli,
včasih svoje kremplje globoko vate zasadi.
Takrat skeli.
O! in kako zelo skeli.
Ko te preplavi,
se širi od glave do petá,
od čela do nosa,
do globin srca.
Globoko, globlje, najgloblje –
tam mesto ima.
Ko glava je trudna,
ko počasen je korak,
takrat te vodi daleč.
Čez hribe in doline,
visoko čez strmine,
prebrodi vse potoke,
prebrodi vse globine.
In tista, ta prava še takrat ne mine.

Vita Pernat, 8. c

ČUDNO PISMO

V našem nabiralniku
se nekaj je zgodilo,
neko čudno pismo
se vanj je zataknilo.

Bilo je nekam staro,
smo dali ga v omaro,
ker je na njem pisalo:
»Dajte ga v omaro!«

Bali smo se ga odpreti,
čez čas je ležalo v kleti,
nanj smo že pozabili,
ker smo ga v škatlico skrili.

Vida Glatz, 6. c

Eva Žlahtič, 4. a

KNJIGA

Včasih si želim, da bi bilo
moje življenje kot napisana knjiga ...

Samo pogledala nekaj strani naprej bi –
videla, kaj pričakovati, kaj čaka me.

Brez prizadetosti, praznih upov ...

Ničesar izgubiti, ničesar zamuditi.
Brez skrbi in zmedenosti.

Konec bi prebrala, samo zamižala
in si vse zapisala.

A nato vse vedela bi,
ne bi bilo več razburljivosti
in neodkritih stvari ...

Knjigo HITRO zaprem!
Ker me ne zanima, kaj bo,
jo na podstrežje odnesem ...

Zala Veselič, 6. c

ZGODBA O BARBARI

Barbara je bila vedno zelo vesela. V šoli ji je šlo zelo dobro. Doma so imeli veliko kmetijo, zato skoraj nikoli ni imela časa za igranje igrice ali gledanja televizije. Njeni sošolci so jo zelo radi poslušali, ko je govorila o kmetiji in živalih. Tudi Barbara je svoje sošolce poslušala, ko so ji pripovedovali o svojih dogodivščinah.

Nekega dne pa je prišla v šolo in njena najboljša prijateljica ji je rekla, da četrto uro pišejo zgodovino. Barbara se je zelo prestrašila, saj je čisto pozabila nanjo. Zvonec je zazvonil in naznanil, da se je pričela prva ura, ko so imeli angleščino. Med uro angleškega pouka se Barbara ni upala učiti zgodovine, saj je vedela, da jo bo učitelj kaznoval. Bilo jo je zelo strah, saj ni imela pojma o zgodovinski snovi. Angleščina pa se je vlekla kot še nikoli ...

In končno je spet zazvonil zvonec. Barbara je hitro stekla v učilnico za glasbeno vzgojo. Vsi njeni sošolci so jo spraševali, kaj je včeraj morala narediti na kmetiji, a jim ni odgovorila nič. Ko je v razred vstopila učiteljica, je Barbaro stisnilo pri srcu. Učiteljica je pozdravila in začela spraševati. Barbara je v paniki iz torbe vzela zgodovinski zvezek in se začela učiti. Ko je učiteljica vprašala še zadnjega učenca, je razdelila majhne delovne liste. A Barbara sploh ni videla delovnega lista. Ko je učiteljica opazila, da Barbara ne rešuje delovnega lista, se je zelo razjezila – a Barbara je bila tako zatopljena v snov, da je sploh ni slišala. Učiteljica je stopila do Barbare in jo pogledala. Ko je ta pogledala navzgor, se je na smrt prestrašila. Učiteljica ji je vzela zgodovinski zvezek in ga dala na svojo mizo, nato pa jo je vprašala, čemu ima zgodovinski zvezek pred seboj med poukom glasbene vzgoje. Barbara je opazila, da je bila učiteljica zelo jezna, zato se ni oglasila celo uro.

Končno je zvonec zazvonil in bilo je konec glasbenega pouka. Hitro se je hotela izmuzniti iz razreda, saj je vedela, da jo bo učiteljica drugače pridržala med odmorom. A Barbari žal ni uspelo! Učiteljica jo je prehitela. Kar nekaj časa sta se pogovarjali v razredu. Šele nato je Barbara lahko

odšla. Ko je hodila po hodniku, je razmišljala, kaj ima naslednjo uro in spomnila se je na – zgodovino!! Spet jo je stisnilo pri srcu. Ko je prispela v učilnico, so se ji od strahu zaradi neznanja pričele tresti noge, da je komaj prišla do mize, kjer je sedela. Pričela je premišljevali, kako bo pri testu, saj se je zavedala, da se ni učila. Ko je v učilnico vstopil učitelj, je takoj razdelil teste in začeli so reševati. Po uri so Barbaro vsi sošolci spraševali, kako ji je šel test in zdelo se ji je, da ji je reševanje šlo od rok, zato je imela občutek, da bo dobila odlično oceno.

Naslednji dan so pri zgodovini dobili popravljene teste. Med vsemi je bila le ena odlična ocena. Čigava, mislite, je bila? Seveda, bila je Barbarina!

Anja Klukej, 7. c

ZVEZEK NA POTEPU

Bilo je mrzlo, ledeno jutro, ko so šole v mestu začele odpirati svoja vrata. Nekateri učenci so še spali v svojih posteljah in se jim niti sanjalo ni, kaj jim bo prinesel dan. Nekateri so bili že tik pred odhodom v šolo, nekateri so se prepirali s starši, nekateri pa so si pridno umivali zobe. A večina teh učencev se je učila snov za pisno ocenjevanje znanja tistega dne.

Ura je bila petnajst čez deveto, ko se je oglasil zvonec in oznanil drugo uro pouka. Učenci so imeli na urniku glasbo. Medtem ko je učiteljica spraševala, je iz ene od šolskih torb skočil zvezek zgodovine, takoj za tem še več zvezkov, nato še učbeniki. V razredu je zavladata prava zmešnjava zvezkov in učbenikov. Učiteljica je učence opozorila, da morajo reševati učne liste in da učenje zgodovine ni primerno med poukom glasbe. Nekateri učenci so to upoštevali, nekateri pa so se

delali, kot da tega niso slišali. Učiteljica je zato vstala s stola, se sprehodila po razredu in jim nenadoma pobrala zvezke ter učbenike z miz. Od tistega trenutka dalje je v razredu zavladata čista tišina. Niso vedeli, kakšne posledice takšnega neprimerne vedenja jih čakajo. Vsi so bili tiho in se niti premakniti niso upali.

Ura se je končala in učenci so prosili učiteljico, če jim vrne zvezke, a je žal temu nasprotovala. Vsi so vedeli, da bodo dobili kazen od razrednika, ki se s takim vedenjem nikakor ni mogel strinjati. In res, imeli so pogovor z razrednikom, ki je dejal, da takšno dejanje res ni bilo premišljeno in da se mu ne zdi prav, da so to počeli, zato jim je dodelil primerno kazen. Napisati so morali spis. Vsi so se strinjali, da bodo to naredili do dogovorjenega časa.

Mislím, da so se ti učenci naučili, da je šolska pravila potrebno spoštovati.

Lana Kolarič, 7. c

LISICA IN POLŽ

(Variacija na že znano basen)

Nekega vročega popoldneva je botra lisica počivala na travniku. Pri kmetu Krompirjevcu je namreč opustošila cel kokošnjak. Krompirjavec je že razpisal tiralico za prebrisano zvatorepko.

V polsnu je zvatorepka zagledala polža, ki je »prislinil« mimo nje. Hitro, vendar malce leno, ga je nagovorila: »Hej, stric, vi ste pa sila počasni!«

Polž je bil užaljen in ji je odgovoril: »Staviva, kdo bo prej v dolini, vi ali jaz!?«

Lisica je odvrnila stricu polžu: »Dobro, pa staviva!«

Ker je vedela, da je polž počasen, se je odločila, da še malo poleže na vročem soncu, po obilnem kosilu, misleč, saj ga bom v vsakem primeru prehitela. Polž pa je bil bolj navihlan od zvatorepke in se je v tistem času prilepil lisici na rep ter z njo počival.

Šele proti večeru se je lisica leno odpravila v dolino s polžem na repu. Čudno se ji je zdelo, da ga po poti ni nikjer srečala. Mislila si je, da jo je mahnil po bližnjici.

Ko je prispela v dolino, je zaničljivo zaklicala: »Hej, stric slinež, kje pa ste?«

Polž je medtem zlezel lisici z repa in se je ves ponosen oglasil: »Pol ure vas že čakam, botrca!«

Lisica se je začudeno obrnila in zagledala strica slinarja. Kar ni mogla verjeti svojim ušesom, kaj šele očem! Osramočena je zbežala iz doline, ker je izgubila stavo s polžem. Še Krompirjevcu ni več kradla kokoši.

Nikoli ne precenjuj svojih sposobnosti in se ne norčuj iz šibkejšega!

Ruben Rebernak, 7. c

Lana Frida Ajdič, 2. a

BELOKRILKE

Padajo, padajo z neba,
vse so belo naredile,
celo zemljo pobelile.
So snežinke belokrilke
naše srce razveselile.

Arwen Nylander, 3. a

ŽELVA IN GEPARD

Na cesti se srečata želva in gepard.

"Kam tako hitiš, gepard?"

"Ja, k svoji družini."

"Počakaj!"

"Zakaj bi pa bi jaz tebe čakal, ki si počasna kot polž!?"

"Ne bodi takšen, saj ... počasi se daleč pride!«

Nepazljivega geparda je zaradi hitenja povozil avto.

"Vidiš, gepard, tvoja hitrost te je povozila ..."

Žan Selko, 7. c

ZIMSKA

Zima, zima bela
pred hišo je sedela,
čakala je Gala,
da se bo nasmejala,
ko Gal po snegu bo norel,
se zimskih vragolij navzel.

Je kepa priletela,
Hano je zadela,
se Hana razjezila
in kepo mu vrnila,
oba sta se smejala,
ker zima je vesela.

David Gal Štumperger, 3. a

KULŠKRATEK

Mojemu škratu je ime Kulškratek. Kličejo ga Nesramnežek, zato ker je nesramen, sebičen in laže. Živi ob reki Škratovščak. Njegova najljubša barva je zelena. Ima zeleno hišo, torbo, pisalno mizo, šolske potrebščine in očala. Po zunanosti izgleda takole: je zelene barve, je zelo poraščen, ima velike izbuljene oči, ima kratke tanke roke, iz nosa mu visi smrkelj, na telesu pa ima velike pike. Na kapi ima svetlečo lučko. Njegove najljubše rastline so rože. Ima čudežno rožo. Iz nje rastejo posodice z vodo. Da preživi, spi je vodo iz rože.

Ana Vidovič, 3. a

PSIČKA AJA

Imam psičko Ajo. Je zlata prinašalka. Stara je osem mesecev. Ima svetlo rjavo dlako in rjave oči. Njena ušesa so velika. Njen rep je srednje dolg. Rada je pasje brikete.

Zelo rada se cartlja, igra, grize in skače. Rada tudi koplje, da nastanejo velike jame. Vedno, ko so vrata hiše odprta, gre v hišo in vzame moj copat.

Ko je zaprta in nekdo pride, si vzame svojo odejico in z njo maha. Pozdravi tako, da pokima z glavo. Najraje ima mene.

To pokaže tako, da se mi pusti božati in me liže. Aja je zabavna, ko miga z ritko in ima kaj v ustih.

Lea Emeršič, 3. b

MOJ PSIČEK

Mojemu psičku je ime Nino in je črne barve. Na gobčku in pri tačkah ima rjave lise. Je koker španjel in rad uboga.

Je zelo živahen pes. Na nas se je zelo navezal, kakor se tudi drugi psi na svoje lastnike. Koker španjel je lahko tudi različne barve. Tehta od 12 do 14 kilogramov. Moj Nino tehta 13 kilogramov. Dlaka na ušesih je kodrasta in lepa. Če hočemo, da ima lepo dlako, ga moramo česati. Nino spi v svoji uti, pozimi, ko je hladno, pa ima v kleti topel prostor. Najraje je juhe, brikete, še posebej se razveseli priboljška, kot sta piškotek in sladoled. Najraje se igra z mano in mojo sestro, ko lovi žogo. Zelo rad ima sprehode v gozd. To je moj psiček in imam ga zelo rada! Življenje brez njega bi bilo pustlo.

Katja Čuš, 3. b

BELA DEŽELA

Nekoč je bila dežela.
Tam je bilo vse belo.
V beli deželi so živeli beli medvedi.
Drsali so po belem snegu.
Tam je vedno snežilo, zato je bilo vse belo.
Bilo je zelo mrzlo.

Blažka Markež, 2. a

Max Kovačič, 3. b

REVEŽ IN DUHOVI

Nekoč, za devetimi gorami in devetimi vodami, je živel revež, ki ni imel več nikogar na svetu, zato se je odločil, da gre srečo iskati v druge dežele.

Prišel je do prve vasi in potrkal na vrata hiše. Odpret mu je prišel eden od mladeničev. Revež je rekel: »Bi me lahko spustili pod streho?«

Pa je mladenič rekel: »Pojdi naprej, pa boš videl grad, v katerem živi princesa. Ampak pazi, v gradu strašijo duhovi. Izvoli ključ, pa pazi nase! In nasvidenje!«

Pa je revež prišel do gradu, polnega duhov. Vstopil je in se jih prestrašil, potem pa je rekel: »Le pogumno naprej!«

In je prišel do sobe, v kateri bi naj ležala princesa. Stopil je v sobo in zagledal duhove. Zaprl je oči in duhovi so se spremenili v princeso. Revež se je poročil s princeso in postal kralj gradu.

Ela Miklošič, 2. a

POČITNICE V EGIPTU

Odpeljali smo se na letališče Brnik. Z letalom Adria smo prileteli v Egipt.

Z letališča do hotela nas je pripeljal avtobus. Namestili smo se. Z radovednostjo smo si ogledali novo okolico. Rdeče morje je bilo zelo čisto, v njem živi tudi veliko rib. Z ladjo smo se odpeljali na koralne grebene, kjer smo se potapljali. Ob večerih smo občudovali ulične ustvarjalce. Tudi meni so ponudili možnost izdelati peščeno umetnino iz mivke. V dar so mi poklonili peščeno sliko z mojim imenom.

Božala in igrala sem se z ljubkimi želvami. Domačin nam je napisal naša imena v njihovi pisavi. Velikokrat sem se tudi kopala. Zelo zanimivo doživetje je bilo jahanje kamele. Pred odhodom domov so mi spletli kiltke.

Z letala smo opazovali puščavo, Rdečo morje in reko Nil. To so bile najlepše počitnice!

Eva Peklarič, 2. a

OTOK »KAR SI ŽELIM«

Svet je lep, še lepši je svet moje domišljije.

Rad bi postal kralj otoka »Kar si želim«. Živel bi v gradu iz zlata. V njem bi ob meni bivali še kraljica, škrtatje, čarovnice in moj pes Clifford. Vsi bi se med seboj dobro razumeli in si pomagali. Jedli bi samo zdravilne sladkarije in pomfri. Počeli bi lahko, kar bi želeli.

Ker bi grad stal na otoku, bi tudi veliko plavali v kristalno čistem morju. Vedno bi sijalo sonce in neprestano bi bili dobre volje.

Takšen je moj domišljjski otok.

Vito Patekar, 2. a

IZGINULA RADIRKA

Kam je izginila naša radirka?

Je šla na Havaje, tja na dopust?

Ali k frizerju po novo frizuro?

To mi takoj zdaj povej!

Vsi zaskrbljeni smo za našo radirko, rdečo in belo takšno kot sneg.

Preiskali kote vse smo,
a naše radirke od nikoder ni bilo.

Na koncu radirka v Markovi torbi
čaka na brisalni izlet.

Manja Dokl, 5. a

MI, KRALJEVIČI

Nekega dne sva s kraljico Manco odšla na potovanje v mesto. Tam je bilo veliko zanimivih ljudi. S kraljico sva se pogovarjala, da bi šla na tri kepice sladoleda, saj je bil zelo vroč poletni dan. Sebi in njej sem kupil pisan sladoled. Potem sva se odločila, da se vrneva v grad. Srečno sva živela do konca svojih dni.

Andraž Rajher, 2. b

Sem kraljevič Aljaž in sem kralj nogometa. V svojem kraljestvu sem najboljši nogometaš. Imam največje igrišče, kjer prirejamo Ligo prvakov v kraljestvu nogometa. Naš klub se imenuje Kraljevska žoga in smo zmagovalci vseh kraljestev tega planeta.

Aljaž Krajnc, 2. b

Sem Vid in vladam ljudem v džungli. Staroselcem pomagam s hrano in ostalimi pomembnimi stvarmi. Moja domača žival je lev z imenom Leon. Vsako soboto in nedeljo povabim vse staroselce na večerjo, v nedeljo pa prirejam za otroke džungle rojstnodnevne zabave.

Vid Šalamun, 2. b

Lea Emeršič, 3. b

Moje ime je Jan in sem novi kralj v Ameriki. Imam krasno limuzino, ki je dolga kot ponedeljek. Mi vsi, v našem kraljestvu, imamo veliko denarja. Najraje jem kokete, ocrt krompirček in solato. Vsak dan mi moji služabniki spečejo ameriško torto. V primeru, da nas kdo napade, imamo tank, kraljevo vojsko in zmaja v kletki. Moji kraljici je ime Ela. Z njo preživim veliko časa. Zelo rad igram ameriški nogomet. Želim biti najboljši.

Anej Pihler, 2. b

JAZ, KRALJICNA

Moje kraljestvo leži v deželi zvezd. Tam živijo vse zvezde sveta. Lepo je, ker je vedno svetlo. Moja obleka je posuta z zvezdicami. Imam svojo malo zvezdico z imenom Lili. Podložniki so zvezde. Oče in mama sta kralj in kraljica in tu je seveda še moja mala sestra, princeska Ajda. Vse imam zelo rada in vsak dan se tudi igram z njimi.

Špela Hajnal, 2. b

JESEN

Listje leti,
postaja mrzlo,
zima prihaja,
a dolgo ne traja.

Igor Stöger, 6. b

UGANKE

So novi in stari, vsi jih imamo radi.
Uporabljamo jih pogosto,
eni več, drugi manj,
so pa priročni za klicanje vsak dan.
(telefoni)

Zala Senčar, 6. c

SNEŽAK SE JE STOPIL

BILO JE POLETJE, POTEM JE PRIŠLA JESEN, NATO PA KONČNO ZIMA. OTROCI SO SE JE ZELO RAZVESELILI. ODLOČILI SO SE, DA BODO OB PRVEM SNEGU NAREDILI SNEŽAKA. ZELO SO SE POTRUDILI. S SEBOJ SO PRINESLI LONEC, KORENJE, ŠAL IN METLO. NAŠLI SO TUDI DVE PALICI ZA ROKE. NATO JE POSIJALO SONCE IN SNEŽAK SE JE STOPIL. OTROCI SO BILI ŽALOSTNI.

EMA VIDOVIČ, 1. B

POZABLJIVEC

POZABLJIVEC POZABI V ŠOLO,
POZABLJIVEC POZABI V SLUŽBO,
POZABLJIVEC POZABI V TRGOVINO,
POZABLJIVEC POZABI ITI CELO PO
SVOJO HČER TINO NA VIOLINO.
POZABLJIVEC LENIVEC NIKOLI NE
POZABI ITI SPAT!

Gaja Plohl, 5. c

SANJE?

OSEBE: Maja, Majina mama Barbara, Sara

MAJINA SOBA

Maja mirno spi v svoji sobi, med tem pride Barbara ...

B: Maja, Maja, zbudi se!

Majo skoraj vrže s postelje: Kaj za...? Saj ne morem verjeti, kaj se je ravnokar zgodilo. Veš kaj sem sanjala? Zdaj takoj moram poklicati Saro! *(med govorom panično teka po sobi. Odide iz sobe, telefonira):* Hej, Sara!

S: Hej, Buča!

M *(govori hitro)*: Se spomniš, ko sem ti govorila, da imam zadnje čase čudne sanje? Da se vedno znajdem v Prešernovem času?

S: Hej, malo počasneje!! Skoraj nič ne razumem!

M: Am... Oprosti! Torej danes sem to spet sanjala, a sem se – za razliko od ponavadi – znašla v Prešernovem telesu.

S *(cela prestrašena, pretresena in začudena)*: Vau! Saj ne morem verjeti! To je svetovno!

M: Se ti zdi?

S: Ja, itak! Pridi k meni, mogoče bova kaj našli v dedkovih knjigah o sanjah.

SARINA SOBA

Listata knjige

S: Poglej, tukaj piše, da so sanje mešanica podzvesti in doživljanja prejšnjih življenj. *(ni odgovora)* Maja, Maja, kje pa si? Pridi sem!

M: Oprosti! *(pride z listom in pisalom v roki)* Preprosto MORALA sem napisati to pesem *(pokaže list)* Imela sem toliko inspiracije!

S: To je dobro! Dejansko, pesem je odlična *(večkrat prebere pesem. Maja spet izgine, vrne se s paketom suhih fig)*

M: Lačna sem!

S: Ampak Buča, saj sploh ne ješ fig.

M: Ja, vem, ampak sem ravnokar ugotovila, da so takooooo dobre!

S: Buča, kaj sploh delaš? Danes si tako spremenjena!

M *(se razjezi)*: Pa kaj te muči? Pa kaj, če zdaj jem fige in sem napisala to eno ušivo pesem? To še nič ne pomeni! Lahko bi bila vesela zame! *(rdeča v obraz odide)*

S: Ja, kaj sem pa zdaj naredila? *(se vrže na posteljo)*

MAJINA HIŠA

B: Ljubica, hčerkica *(zaskrbljeno)*, mislim, da imava eno težavico.

M: Pa ne, še več težav! Ravno sem se skregala s Saro, kaj še hočeš, da naredim?! *(plane v joku)*

B: Hej, hej, saj je vse v redu. (*jo objame*) Vse bo še v redu. Ampak hotela sem ti povedati, da si najverjetneje reinkarnacija Prešerna.

M (odskoči): Rein... Kaj?

B: Reinkarnacija. V SSKJ piše pod razlago te besede: "ponovno utelešenje duše umrlega v drugem bitju".

M: In kako ti to veš? (*ne zaupa ji najbolj*)

B: Pospravljala sem hišo in našla pismo svoje praprababice, ki je bila jasnovidka. To je videla in tu je vse razloženo (*ji da pismo*).

M (*prebira pismo, ga vrne mami*): Poglej, tukaj so simptomi! (*pokaže na spodnji del lista*)

B: Ja, sem videla. Preveriva, če je to res. Ker če si reinkarnacija, sva rešili 100-letno družinsko skrivnost, zaradi katere je umrl tvoj oče.

M (*po DOLGEM premisleku*): Okej.

Preverjata znake, pišeta, gledata v list, v poezije, ...

M: NE! To ni res! Moja duša ni prepletena z neko, od nekega umrlega pesnika – to ni res!

B: Oprosti, ljubica, a tako je (*jo objame*).

ČEZ NEKAJ LET – BARBARIN POGREB

Maja je znana pesnica, njeno skrivnost pa pozna le njena družina.

M (*stoji pred krsto svoje mame, žalostna je*): Mama, hvala! Hvala, ker sem zaradi tebe spoznala, kdo sem v resnici in sem zaradi tega začela zaupati vase in v svoje sposobnosti. Če ne bi bilo tebe, kdo ve, kje bi bila sedaj. Hvala za vse! (*še zadnjič položi roko na krsto, se obrne in odide*).

Klara Vrabl, 8. a

Jure Pišek, 9. a

Bilo je običajno ponedeljkovo jutro. Okrog devete ure sem vstala iz postelje in odšla v kuhinjo, da bi si naredila zajtrk. Skozi moje nove zavese z rožnatim potiskom je bilo res lepo opazovati zasneženo dvorišče. In zraven se je prilegla skodelica jutranje kave. Moža več ni bilo doma. Ker je bil direktor podjetja, je pričel delati že zgodaj zjutraj. Jaz pa sem danes delala popoldne. Potem sem na kuhinjski mizi opazila možovo termovko s kavo. Očitno jo je pozabil, ker pa sem vedela, da ne more začeti dneva brez dobre kave, sem sklenila, da mu jo odnesem. Sicer nikoli ni želel, da prihajam v podjetje, ampak zdelo se mi je kar pomembno.

Vožnja je bila dolga, snežilo je, imela sem slab občutek. Kot da se bo zgodilo nekaj, kar mi bo spremenilo življenje. Ko sem prišla v podjetje, me je nekaj ljudi hotelo zadržati, češ da ima mož delo. *Ampak mene bo zagotovo vesel*, sem si mislila. Pred vrati sem za trenutek postala, da ga ne bi zmotila. Ko pa sem vstopila, sem videla moža z njegovo tajnico v naročju pri poljubljanju. Pravzaprav je bilo več od poljubljanja!

V tistem trenutku se mi je stemnilo pred očmi. Čutila sem žalost, jezo. V glavi mi je udarjalo, solze so mi prekrile oči. Začela sem teči, kolikor sem mogla. Slišala sem ga za seboj, ampak sem tekla. Sedla sem v avto. Solze so mi lile iz oči. Pojavil se je pred avtom. Že ob pogledu nanj sem čutila gnus, želodec se mi je obračal. Nisem si znala razložiti, kako mi je lahko to storil. Bila sem tako besna, da sem pritisnila na plin. Za trenutek me je preplaval občutek zadovoljstva. Prav mu je, uničil je, za kar sva se dolga leta tako trudila. Ampak ko sem stopila iz avta, sem se zavedla ... povozila sem svojega moža. Bila sem tako prazna, tako brez čustev, tako žalostna, besna, ...

Naslednje tri ure sem tavalala po mestu. Vsaka sirena, ki sem jo slišala, me je spomnila na moje dejanje. Ampak prizor, ki sem ga videla v pisarni, je bil še zmeraj pred mojimi očmi. V oknu sem videla svoj odsev. Bila sem bosa, ker so me čevlji tiščali, lase sem imela razmršene, po obrazu sem imela sledove ličila. Nisem bila več jaz. Zame se je porušil svet. Ko sem videla železniško progo in zaprte zapornice, je bila to zame rešitev. Legla sem na progo, zaprla oči in za vedno zaspala ...

Kaja Bračič, 8. a

Bil je navaden dan, no, vsaj zame. Domov sem spet prinesla dva cveka. Ko sem prispela, mame še ni bilo doma. Šla sem v sobo in se preoblekla v svoje najljubše kopalke s smrtinimi glavami. Prijavila sem se na Facebook na svoji tablici. Videla sem, da vsi »lajkajo« mojo zadnjo objavo, bila sem zelo »happy«.

Nato sem šla do bazena, nastavila tablico na samosprožilec, odvezala zgornji del kopalke in posnela nekaj zelo hudih fotk. Čez minuto sem se vrgla v vodo in zaplavala, kot še nikoli. Potem me je poldicala mama in mi sporočila, da bosta z očetom malce pozna, saj sta na poslovni večerji v Parizu. Počutila sem se svobodno.

Nekaj minut zatem sem naročila pico. Ko je pozvonilo pri vratih, sem si nadela prvo stvar, ki mi je prišla pod roke (očetova še ne zlikana srajca). Zapela sem si samo dva gumba in odprla vrata.

Dostavljaivec pic me je gledal, kot da sem prišla z lune. Plačala sem, nato pa odšla nazaj na vrt, k bazenu, kjer sem pojedla pico ...

Nenadoma me je spreletel srh. Opazila sem, da me nekdo gleda. Hitro sem si nadela kratke hlače in šla v kuhinjo po največji nož. Potem pa sem v vedro nalila vodo in jo razlila po celotnem balkonu. Nadela sem si svoje najljubše all-starke in stekla v klet. Tam sem vzela očetovo kladivo. V roki sem imela kladivo in nož. Vzela sem ključke bratovega motorja, odhitela v garažo in ugotovila, da motor nima bencina. Z daljincem sem odprla garažo in stekla v bližnji gozd.

Potem sem za seboj zagledala senco. Tekla sem in se ustavila pri bližnji, podrti hiši, ki je še v življenju nisem videla. Skrila sem se v kup sena. Tam sem prenočila in naslednje jutro sem odšla na policijo, kjer sta me čakala mama in oče.

Ugotovila sem, da sem se celo življenje obnašala neprimerno. Od takrat naprej sem se spremenila.

Blažka Šalamun in Vita Kuhar, 8. a

MIHAELČINA ZGODBA

(odlomek)

Dragi FB-jevci! :)

Odprla sem oči. Okoli mene je bilo vse belo. Najprej samo obrisi. Nato sem razločila okno od stene. Ozrla sem se po sobi in zagledala mamo, ki me je držala za roko. Videla sem njen izmučen in zaspan obraz. Okoli oči je imela podočnjake.

Naenkrat sem se spomnila njega, spomnila sem se njegovega brezskrbnega nasmeha. Moj zadnji spomin nanj. Po licih mi je stekla solza. Za to solzo še ena. Solze so začele teči in nisem jih mogla ustaviti. Vedela sem. Hotela sem nekaj reči, a iz mojih ust zvok ni hotel priti. Mama je prikimala in rekla »Žal mi je. Ni ga več.«

Nisem bila dovolj pri močeh, da bi lahko kaj rekla, kaj šele da bi ji nasprotovala. Vedela sem, da me ima mama rada. Ampak ni imela prav. Še vedno je bil. Globoko v mojem srcu je bil in vedno bo. Nato sem zaspala.

Ko sem se zbudila, se je začela prava mora. Zdravniki so mi povedali, da sem se močno udarila v hrbtnjačo. Niso vedeli, če se bom sploh še lahko premikala.

Tako je bilo čez nekaj tednov pravo presenečenje, ko sem lahko premaknila prst. Nato sem vsak dan vadila in na koncu lahko premikala ves zgornji del, od prsi naprej. Mislila sem, da bom lahko kmalu tudi noge premikala, a sem se zmotila. Zdravniki so mi povedali, da sem hroma.

To je pomenilo, da sem v eni noči izgubila dve ljubezni. To me je strlo. Dolgo časa nisem zmogla nič. Družina mi je stala ob strani, a vseeno sem hotela umreti. Nisem vedela, kaj sem naredila, da me je življenje tako kaznovalo. Ni bilo pravično! A s tem sem se morala sprijazniti. Tako je bilo in tako bo ostalo, za vedno.

Ko sem to dožela in se začela sprejemati takšno, kakršna sem, sem začela odkrivati svoje druge talente. Svoje žalostne misli sem začela izliviati na papir. Moje zgodbe so bile kot on. Ljubile so in učile ljubiti. Vem, da bi bil, če bi bil zdaj tukaj, z mano, ponosen name.

Tako. Zdaj sem pri koncu. Svoje zgodbe vam nisem zaupala brez razloga. Rada bi vam povedala to, da ne zapravljajte časa za nepomembne zadeve, kot so Facebook, telefoni in podobno. Raje se družite s pravimi ljudmi, ki vas imajo radi. Živite zdaj in ne prelagajte stvari, ki jih lahko naredite, na druge dneve. Saj se življenje lahko v trenutku spremeni in potem vam bo žal za vse stvari, ki jih niste uspeli narediti ...

#YOLO (you only love once) but if you live it right once is enough!

Lep pozdrav, Mihaelca

Tajda Drevenšek, 9. a

AJ LAV JU

Tako, vse imam – svinčnik, radirko in ...

Ne, nimam zamisli!

Kako naj začnem, kako naj končam?

Oh, tako rad bi očaral Katjo!

Vem, da je prava.

Očarala me je tam, kjer teče Drava.

Pa čeprav to ni reka ljubezni.

Pa saj je vseeno!

Ljubezen imam le eno.

In to je ona ...

Torej, draga moja Katja,
veš, da sem zaljubljen vate

in ta pesem je samo zate.

Ko jo boš prebrala,

boš verjetno že v snu,

a za konec še pozdravček –

takrat pa me nekdo potreplja po rami.

»aj lav ju!«

Jerca Feguš, 6. c

Ela Miklošič, 2. a

SLON IN MRAVLJE

Nekega dne je slon potoval. Ko je bil na poti, je naletel na veliko mravljišče. Hotel ga je pohoditi. Mravlje so ga rotile, naj tega ne stori. A slon jih ni ubogal. Obljubile so mu, da mu bodo pomagale, če tega ne stori. Slon se je ustavil in se začel smejati. Mravlje so bile začudene. Slon je rekel: »Kako bodo taki mikroorganizmi pomagali tako velikemu slonu?« Mravlje so rekle: »Bomo že kako, boš videl!«. Slon jih je uslišal in šel okrog mravljišča.

Naslednji dan je slon bežal pred lovci. Pri drevesu zraven mravljišča se je slon udaril z nogo v drevo. Noga je bila zlomljena. Slon je prosil za pomoč, vendar nihče mu ni pomagal. Mislil je, da bo umrl. Naenkrat se je začel premikati. Na milijone mravelj ga je neslo. Odnesele so ga v jamo. Lovci ga niso našli.

Slon pa je bil hvaležen mravljam do konca življenja.

Jure Miklošič, 7. a

DEDI

Moj dedi,
oj, moj dedi,
kako vesel sem, da te imam,
da me voziš sem in tja,
da me čuvaš, ko staršev ni doma.
Moj dedi, oj, moj dedi,
kako vesel sem, da te imam,
da mi sladkarije daš in nas rad imaš.

Jaka Podpadec, 4. b

SONČNA

Sonce se skozi veje smeje,
veter pa oblake šteje,
ena, dve in tri,
gremo ven vsi,
ena, dve in tri,
igrajmo se vsi!

Aljaž Ajdič, 4. b

BABICA

Moja babi se z
mano igra in
nikdar ne nerga.
Moja babi se zbudi
in nikoli ne rohni.
Moja babi kuha,
pere, peče, lika
in je prava slika.
Moja babi je prijazna
in zato se veselim,
da ko pridem, me objame,
za mene poskrbi
in velikokrat razveseli.

Martina Farič, 4. b

SONCE

Sončece zlato, kam hitiš,
sedaj ko je zima, me zebe,
ti pa kar spiš.

O jej, o joj!
Kdaj boš prišlo?
Pri nas je mrrrzlo.

O glej, o glej,
sonce je spet prišlo,
nič več nam ne bo mrzlo.

Selina Žerak, 4. b

ŠE ENA O SONCU

Že 35 milijard let je
Sonce očka naš,
a ko on bo eksplodiral,
ne bo več tudi nas.
Zato pa do narave
lepo vedimo se vsi,
ker če se Sonce razjezi,
nas več ni!

Vasja Koren, 4. b

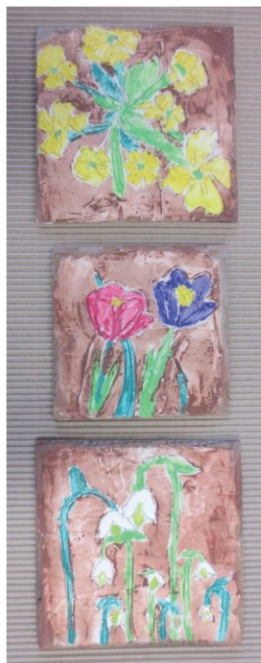
NAPISATI PESEM

Napisati pesem je res težko,
saj rime v glavo
ne gredo.

Napisati pesem je res težko,
saj verzi bežijo,
da jih otroci ne ulovijo.

Napisati pesem je res težko,
saj so besede zbežale
in niso tu ostale.

Ajda Kolarič, 6. b

Taja Mlakar, 3. b

PESEM NA DREVESU

Ta pesem govori o pesmi,
pesmi, ki je obtičala na drevesu,
kliče in kliče, a nikogar nikjer.

Nenadoma mimo pride fantič.
Pesem ga kliče, kliče in kliče.
Fantič jo zagleda, vzklikne ojej,
spleza k pesmi, ne zna več nazaj.
Kliče in kliče: »Prosim, na pomoč!«

Nenadoma mimo pride dekle ...
Kličeta in kličeta: »Prosiwa, na pomoč!«
Mlado dekle pleza in pleza,
a ne zna več navzdol.
Drevesa ječijo, tako težko ju zdržijo.

Nenadoma mimo pride gasilec –
reši jih vse, preden drevo se podre.

Simon Plazar, 6. b

MOJA SOBA

Moja soba ni navadna,
moja soba je drugačna,
rekli bi, da je izmišljena,
pa ni, resnična je.
V njej se dogajajo čudeži,
lučka poje si, torba žvižga,
svinčnik z radirko se vrti,
knjige z žogo se igrajo.
Stol se smeje, ko peresnica
z mize odleti, v njej potniki so vsi,
mislijo, da se potres godi,
odeja pa žalostna je, *ni fer*;
misli si, da samo ona leži.

Nejc Kramberger, 6. b

MI, OTROCI

Mi, otroci, srečo imamo,
da v današnji družbi toliko prijateljev
imamo.
Kaj bo, če prijatelje izgubimo?
Se nam ne bo godilo nič fino.

Prijatelja ne izgubimo kar tako,
razen če ga razjezimo grdo.
Če prijazni smo zelo in se opravičimo,
prijatelja nazaj si pridobimo.

Tudi prijateljstvo je velik dar,
če je le komu zate mar.
Je to prijatelj tisti tvoj,
ki v dobrem in slabem je s teboj?

Če ljubezenske imaš težave,
prijateljica ima nasvete prave.
Slabe družbe te varuje,
če bolan si, te obiskuje.

Iva Vidovič, 5. a

ŽAL MI JE, KONEC JE

Žal mi je ...

Za vse te dneve, polne pepela.

Za vse te ure, ko vate, vase nisem verjela.

Za vse te minute, ko v srcu sem kričala.

Za vse sekunde, ko dobrih sem se bala.

Preveč te ljubim, da bi te tu zadržala.

Hočem, da greš – resno! Ni šala!

Pojdi, da se ne bom več tako krivo počutila.

Ne. Ne! Ne dotikaj se me!

To me boli, znotraj duše.

Odidi – jaz ne bom več zdržala.

Odidi – da se ne bom poškodovala.

Saj vem. Vem. Tudi meni bo težko.

A verjemi, tako za oba najbolje bo.

Zdaj te zapuščam – ja, to je slovo.

Osvobajam te trpljenja,

kar naj le moje bi bilo.

Nič več histerije, žalosti v očeh,

vse to bom razbila,

zate vlada naj le še smeh.

Spakiraj kovčke, najdi drugo si dekle.

Takšno ta pravo, ki res razveselilo bo te.

Zdaj pa odidi z nasmehom v svet,

veseli se – napravi Zemljo boljši planet.

Kaja Petrovič, 6. b

PRAVLJICA

Ko knjiga zapelje te,

domišljija delovati ti začne.

Pravljčna števila: sedem, dvanajst, devet in tri in že v pravljici svoji si.

Za devetimi gorami kot nekoč
začutiš čarovnije moč.

Naenkrat čarovnica v kletko te zapre
in že čarobna vila reši vse
(Janka, Metko še in še).
Nato hitro ugotoviš,
da lahko mačko spremeniš v miš,

da še sam si pravljichen
in z domišljijo zasvojen.

Zala Šoškič, 5. a

Ela Černila, 4. a

BONBON, KI MU NI BIL ZNAN BONTON!

Nekoč je živel en majhen lepljiv Bonbon, ki ni vedel, kaj je bonton. Nekega dne je pri kosilu v šoli jedel, kot da je, grdo rečeno, pujs. Učiteljica ga je opozarjala, naj se vede svojim letom primerno. Bonbon pa ni vedel, kako se naj torej vede. A ta učiteljica je znova dejala: »Vedi se svojim letom primerno ali pa k meni v pisarno!«

Bonbon pa ni vedel, kaj naj naredi. Odločil se je, da gre k učiteljici v pisarno. Ni vedel, kaj se tam dogaja, a verjemite, tam ni prav nič prijetno. Z učiteljico sta šla po stopnicah gor, gor in še enkrat gor; ko sta končno prišla v učiteljično pisarno, ga je ta

naučila, kaj je bonton. Ko ga je vprašala, kaj je bonton, je bonbon rekel: »BONTON JE LEPO VEDENJE, KI GA DOSTI BONBONOV NE UPOŠTEVA, KER SE LEPIJO IN UNIČUJEJO ZOBE.«

Učiteljica je bila navdušena, da ga je naučila. Bonbon je prišel domov, dal lepo torbo k mizi, naredil nalogo in šel jest. Jedel je olikano – to pomeni, da je jedel s priborom. Mama Bonbezija in oče Bonton pa sta bila navdušena.

Tiana Kramberger, 5. a

ZAKAJ PRI MORSKIH KONJIČKIH KOTI SAMEC?

Nekoč je v Atlantskem oceanu živel morski konjiček. Bilo mu je tako silno dolgčas, ker se ni noben hotel pogovarjati z njim. Plaval je že celo leto, a ni našel prijatelja. Toda ko je priplaval v Tihi ocean, je že po 15 minutah zagledal ravno pravišnjo samičko zanj. Priplaval je do nje in se malo povahil: »Hej, lepotica, poglej, kaj vse si upam.«

Priplaval je do morskega psa in ga jezil: »HAHAHA. Poglej, kako si grd in debel, kot bi ravnokar pojedel kita.«

Toda ni vedel, da je to najhujšobnejši morski pes v Tihem oceanu. Beli morski volk ga je z enim ugrizom pojedel. Morski konjiček je imel srečo, saj ga je morski pes živega požrl. Ko je prišel v želodec morskega psa, ni mogel verjeti svojim očem. Morski pes je pred njim požrl že čevelj, kos ladje, ribiško palico, teniški lopar in še mnogo stvari. To se je konjičku tako gabilo, da je izbruhal žive mladiče. Na vsak način je hotel priti iz želodca belega morskega volka. Vzel je teniški lopar in začel tolči po njegovem želodcu. Morski pes je v trenutku izpljunil otroke in njega.

Morski konjiček je vzel otročičke in kakor hitro se je dalo, popihal proč od morskega psa. Zagledal je samičko iz preteklosti in bila je vsa objokana. Ko ga je zagledala, ga je od sreče poljubila. Ko pa je videla otročke, je od njihove lepote skoraj omedlela. Skočila sta si v objem.

Bono Bezjak, 4. a

ZAKAJ SE ŽIVALI NE POGOVARJAJO KOT LJUDJE?

Za tako gosto meglo, da bi jo lahko rezal, je ležal čarobni kraj. Čez dan so se v njem zbirali ljudje, ko pa je padla črna tema, so prišle na plan živali.

V čarobnem kraju je bil tudi čarovnik. Živali ga niso mogle ujeti, ker čarovnika lahko ujamejo samo ljudje. Živali so hotele ujeti čarovnika, zato ker jim je vzel dar govora. Še danes ga lovijo, se šolajo za detektive, hodijo po svetu, se družijo z ljudmi, a zaman. Ni jim uspelo uloviti čarovnika.

Od tistega trenutka naprej se vse živali po svetu pogovarjajo v živalskem jeziku. Mogoče pa jim kdaj uspe in bodo spregovorile v človeškem jeziku. Samo, ali v slovenščini?? Angleščini? Ruščini ...?

Ino Ogrizek, 4. a

ZAKAJ PUJSI GRULIJO ?

Na samotni kmetiji je živel pujs po imenu Bimbo. Pred časom sta mu umrla starša. Ostal je čisto sam. Družbo mu je delal le ostareli kmet Milan.

Bimbo je bil zelo žalosten. Odločil se je, da si gre poiskat prijatelje. Pot ga je vodila preko travnikov in gora. Hodil je že zelo dolgo, ko so se na nebu začeli zbirati temni oblaki. Kmalu je začelo močno deževati in grmeti. Ves premočen, lačen in utrujen se je zavlekel ob veliko skalo. Razmišljal je o tem, kako je bilo na kmetiji udobno. Po neprespani noči je pot nadaljeval proti velikemu gozdu. Upal je, da bo tam našel prijatelje.

In res je bilo tako. Poleg vseh gozdnih živali je spoznal ljubko divjo prašičko Lili. Prašička ga je tako očarala, da je začel gruliti. Z Lili sta se vrnila na kmetijo in srečno grulila do konca svojih dni. Od takrat pujsi še vedno grulijo.

Lana Galič, 4. a

Sandro Čeh,
3. b

ZAKAJ FLAMINGO STOJI NA ENI NOGI?

Nihče ne ve vsega. Ali veste, zakaj ima pes kosmata ušesa, zakaj svinja rije po blatu, morski pes nikoli ne spi, sova pa je budna ponoči? Verjetno ne, ker tudi jaz ne vem vsega. Vem pa, zakaj flamingo stoji na eni nogi.

Nekoč je bilo tekmovanje v živalski atletiki. Flamingo se je prijavil na disciplino tek čez ovire. Njegovi sotekmovalci so bili: zajec, lisica in veverica. Lisica je želela zmagati, zato se je noč pred tekmo pritihovala na prizorišču tekmovanja in dvignila zadnjo oviro za pet centimetrov višje, kot so bile ostale. Naslednji dan je tekmovanje potekalo brez zapletov, dokler ni bil na vrsti tek čez ovire. Medved je z žvižgom naznanil

začetek teka. Vse je bilo v redu, dokler ni flamingo, ki je bil prvi, pritekel do zadnje ovire. Tukaj pa, glej ga zlomka, se je zapletel v oviro, ker je bila višja od vseh ostalih, in grdo padel ter si poškodoval levo nogo. Tekmovanje se je zaključilo s preiskovalno komisijo, ki je ugotovila lisičjo prevaro. Ta je bila takoj diskvalificirana in kaznovana. Flamingo je potreboval veliko časa, da si je opomogel in okrevljal po poškodbah.

Od takrat naprej stoji flamingo na eni nogi. Jaz sem vedela, zakaj. Kaj pa vi?

Jona Vedernjak, 4. a

ZAKAJ JE RIBA TAKO HITRA?

Nekoč je živela riba, ki ni bila preveč hitra. Tudi druge ribe so bile počasne. Riba je hotela biti hitra, zato je bila zelo žalostna. To je povedala svojim prijateljicam. Potolažile so jo, da so tudi one zelo počasne.

Riba je izvedela, da se je v ta ribnik naselil velik krap. Bilo jo je zelo strah, saj bi jih ta krap lahko požrl. Ko so ribe zagledale krapa, so se jim razmigale plavuti in so lahko hitro plavale. Seveda niso vedele, da je bil ta krap prijazen. Ko so ribe to spoznale, se je lahko pridružil ribji družini.

Tjan Novak, 4. a

ULOMKI

Danes sem ulomke spoznal
in ne boste verjeli,
vse sem znal!

Učiteljica je rekla,
da so ulomki zelo težki

in da se jih zlepa ne nauči.

TEŽKI? Sem si mislil
in sam sebi petko stisnil.

Za dokaz vam povem le to,

da ulomek dva dela ima:
števec, imenovalac,

vmes pa je črta,
ki meja je,
da števila ne skregajo se.

Blaž Pogelšek, 4. a

KLAVIR

Ko sem bila mala,
sem si vedno želela,
da bi klavir igrala
in da bi se zraven še sladkala.

Nato sem začela v glasbeno šolo hoditi
in se pri klavirju močno truditi.
Moji prsti so se skoraj zlomili,
ko so po tipkah hodili.

Zdaj že štiri leta minilo je
in moji prsti so na tipke navadili se.
Igram Bacha, Mozarta in še mnoge druge,
saj z vajo vse lažje gre.

Kdor tega ne verjame,
naj pride poslušat me,
in na lastna ušesa
prepriča se.

Nataša Žitnik, 4. a

Zala Jerebic, 1. b

AH, TO VREME!

To današnje vreme
za državo je veliko breme.
Bratovškova na pomoč pokliče,
Evropsko Unijo k sebi skliče,
na sestanku jim pove,
komu kje za nohte gre.
Zime smo se veselili,
namesto snega led dobili.
Ptičja hišica stoji,
a ptičkov od nikoder ni.
Starše že precej skrbi,
kako v službo bodo šli.
Ni kaj, škoda je velika,
nikjer se ne sliši
otrokovega veselega krika.
Ceste so povsod zaprte,
v zemlji zamrznilo je vse krte.

A zdaj ne moremo nič!
Lahko le čakamo na boljše ...
Na pomlad,
ko spet prišlo bo sonce!

Kaja Petrovič in Laura Simonič, 6. b

OBISKALA ME JE

Spet je tukaj!
Je priskakljala,
se pripeljala,
ji je spodrsnilo kot na olju?
priletela je k meni –
ljubezen.

Ajda Kolarič, 6. b

ČAROVNICA BRONHILDA IN NJENA METLA

Nekoč predavnimi časi je živel neka čarovnica po imenu Bronhilda. Imela je čarovniško metlo. Z metlo sta se včasih zabavali, kot da bi bili sestri. Nekega dne pa je bila Bronhilda nesramna do svoje metle in metla je bila užaljena. Ko se je znočilo in je Bronhilda odšla spat, je metla pobegnula.

Ko se je Bronhilda zbudila, je opazila, da metle ni več. Metla je bila zelo daleč stran in se je skrila v votlo drevo. Bronhilda jo je hitro odšla iskat peš. Hodila je in hodila in prišla do neke stare hiše. Potrkala je na vrata. Odprla ji je starejša gospa. Starka ji je povedala, da je metla odšla na sever. Čez nekaj dni pa je Bronhilda prišla do naslednje hiše. Spet ji je odprla starejša gospa in ji povedala, da je metla odšla na jug. Bronhilda je odšla na jug in tam je srečala gospo. Povedala ji je, da je metla odšla na vzhod in se skrila v votlo drevo. Končno je Bronhilda našla svojo metlo. Bronhilda se je metli opravičila, se usedla nanjo in skupaj sta odleteli domov.

Niko Kekec, 6. a

DVE UGANKI

Dve kepi za telo ima in še glavo, pa lonec,
dva kamna za oči, palico za usta, še tri
kamne za gume in še korenček za nos. Kaj
je to?

(Snežak)

Glavo ima belo, drugo pa rjavo. Ima dve
nogi in kljun, pa še perje in leti. Kaj je to?

(Orel)

Tevž Levstik, 2. c

UGANKA

Mrzle so
in padajo z neba,
bele so,
in če je vroče, se stalijo v vodó.
(snežinke)

Lara Kramar, 2. c

GRMENJE

Nekoč davno sta živela dva oblaka. Z njima je bila tudi strela. Oba oblaka sta bila zaljubljena v njo. Na začetku niti nista vedela, da sta oba zaljubljena v njo.

Nekega dne je eden od oblakov priznal strelji, da mu je všeč. To je slišal tudi drugi oblak. Sprla sta se in se začela zaletavati. Takrat so ljudje prvič slišali grmenje. Pokalo je kot še nikoli. Grmelo je kar tri dni in tri noči.

Stricu vetru je bilo tega dovolj, zato je zapihal z vso močjo. Oblaka je odpihnili vsakega v svojo smer, tako da se nista našla kar nekaj časa.

Vendar pa se še danes včasih srečata in takrat slišimo grmenje.

Luka Černila, 7. a

JAZ, RAZISKOVALKA VESOLJA

V šoli sva se z mojo sošolko pogovarjali, kako bi bilo, če bi bili raziskovalki vesolja. Sošolka mi je povedala, da bi želela iti na Luno. Tudi sama sem ji zaupala, da bi si hotela ogledati vesolje. Zatrdila mi je, da je to čisto nemogoče, a jaz še zdaj verjamem, da se mi želja lahko uresniči.

Še isti dan zvečer se mi je sanjalo, da sem z raketo pobegnila v vesolje. Tam sem videla planete in Luno, videla sem tudi majhne Marsovice. Čeprav nisem poznala njihovega jezika, so bili smešni. Poskusila sem se pogovarjati z njimi, a mi ni uspelo. Poskusila sem jih narisati, a mi tudi to ni uspelo. Vedela sem, da mi lahko oni največ povedo o vesolju.

Ko smo se peljali z njihovo vesoljsko ladjo, sem razmišljala, da bi morala biti z menoj moja sošolka. Bila bi zelo vesela teh zanimivosti. Kako si želim, da bi bila tudi ona v mojih sanjah! Nato so me Marsovčki peljali v njihovo mesto. Tam so mi predstavili kraljico Marsovko. Pokazala mi je njihove kristale. Nato sem se poslovila in z raketo odpotovala domov.

Ko sem se zbudila in šla v šolo, sem vso to dogodivščino povedala svojim sošolcem in sošolkam. Na koncu sem jim seveda priznala, da so to bile samo sanje, ki so bile zelo, zelo zanimive.

Vivien Ogrizek, 4. b

JAZ, RAZISKOVALKA VESOLJA

Sem Eva, raziskovalka vesolja. Dobila sem pismo največjega raziskovalca vesolja Alberta. V pismu je pisalo, da me lahko izučijo, da bom postala zelo, zelo dobra raziskovalka vesolja. Takoj sem odpisala, da bom zelo vesela, če me lahko nauči še več o vesolju.

Že naslednji dan sem odpotovala v Pariz, v njegovo zelo veliko vilo, kjer je imel ogromen laboratorij. Začela sem se učiti o ozvezdijih in planetih ter vesolju. Naučila sem se veliko! Ko sem prišla domov, sem bila zelo vesela, da sem imela možnost izobraževati se pri največjem raziskovalcu vesolja – Albertu!

Kajti težko se ponudi druga priložnost!

Eva Grabar, 4. b

Ana Marija Haložan, 9. b

OBČUTKI

1

Iskal sem te,
prelepo dekle,
a našel te ne.
V mojem srcu prekipevalo je.
Ljubezen, ki sem jo čutil,
obupal sem že,
a le našel te,
ti z drugim si odšla
na odprta morjá.

2

Ti si pesem srca, ki jo pojem.
Si ogenj strasti, ki me razžira.
Krila, ki ponesejo te do neba.
Si želja, ki moram jo izpolniti.
Veselje, ki dano mi je zaužiti.

Si trenutek, ki ga ne želim pozabiti.
Ti, moje dekle, moj navdih.

3

Začutim vsako tvojo misel.
Zavonjam vsak tvoj vdih.
Vidim vsak tvoj utrip srca.
Zaslišim vsak tvoj občutek.
Ko se mi predaš,
ko postaneš jaz,
ko ni mejá,
ko sama sva.
Letim na trdih krilih iz ledu,
utapljam v tvojih se očeh.
Najvišji sem, ko sem na tleh.

Luka Pihler, 7. a

Dona Ferš, 8. c

Let Lovse, 8. c

KAKO SO NASTALA JEZERA

Nekoč pred davnimi časi ni bilo jezer. Ljudje niso potrebovali vode, da bi se ohranili pri življenju. Živel so na svetu, katerega lastnik je bil bog.

Imeli so zelo moderne in lepe hiše za te čase. Lahko rečemo, da so imeli vse, kar so potrebovali za lepo življenje. Radi so imeli boga, pa tudi on je imel rad svoje ljudstvo.

Ko je človek umrl, ga je bog poslal v nebesa, kjer je večno živel. V nebesih so imeli svoja pravila, po katerih so se morali ravnati. Če pravil niso upoštevali, so imeli ljudje na svetu nesrečo. Ker nekateri ljudje v nebesih niso hoteli spoštovati pravil in so protestirali proti njim, je bil bog zelo jezen. Na svetu se je pričela grozna nevihta. Na Zemljo je začel padati debeli dež, gmelo je,

padala je toča in v Zemljo so udarjale strele. Nekatere so bile tako močne, da so naredile pet metrov globoko in deset metrov široko luknjo, v katero se je začela nabirati voda zaradi toče in dežja. Več strel skupaj pa je naredilo tudi do dvajset metrov globoko luknjo.

Po nevihti so ljudje začeli prestrašeno prihajati iz svojih hiš. Začudeno so opazovali velikanske luknje, ki so bile napolnjene z vodo. Poimenovali so jih jezera. Bog je bil tako jezen, da jim ni več dajal stvari za preživetje, ampak so si jih morali poiskati ali narediti sami.

Še danes lahko zasledimo velika jezera, ki jih je izoblikoval jezni bog.

Aljaž Šteger, 7. a

KAKO SO NASTALE BARVE

Nekoč, v daljnem kraju, je živelo veliko ljudi, ki so imeli zelo radi vse okoli sebe. Čeprav je bilo vse črno-belo, jim je bilo všeč, ker drugačnih stvari niso še nikoli videli.

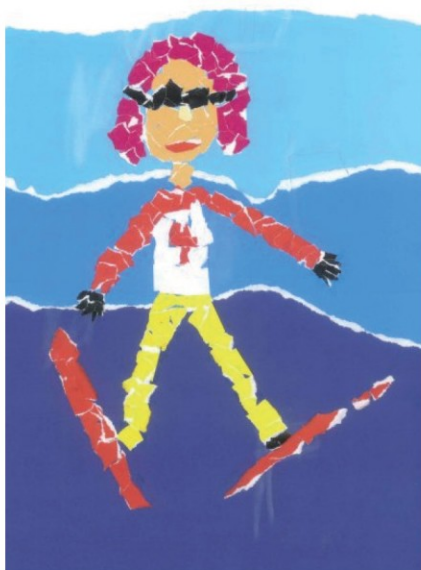
Vsi so mislili, da ni lepšega kot to, kar imajo oni. Pa je nekdo slišal, da obstaja ljudstvo, ki pozna tri barve: rdečo, modro in rumeno. Živijo na drugi strani morja in imajo vse preveč živahno. Odločili so se, da jih gredo iskat.

Po dolgem potovanju čez morje so jih našli. Vsi vaščani so bili jezni na to ljudstvo, ker ta lep svet mešajo s temi tremi močnimi barvami. Tisti, ki pa so imeli tri barve, pa so se pritoževali nad njimi, da svet delajo turoben, siv in pust. Ravnesje med njimi ni bilo poravnano, saj je bilo pol sveta črno-belega, polovica pa iz treh barv. To ni bilo dobro, zato sta župan črno-belega in mestni svet tribarvnega ljudstva napovedala vojno.

Ko so se spopadali, sploh niso opazili, da se je nekaj zgodilo. Črna, bela, rdeča, rumena in modra so se pomešale med seboj in nastalo je na tisoče barv in barvnih odtenkov.

Ko so ljudje to videli, sta se ljudstvi združili. Od takrat so se ljudje veliko ukvarjali z barvami. Veliko ljudi je postalo slikarjev, pleskarjev in mešalcev barv.

Sara Glatz, 7. a

Maja Leskovar, 5. c

Matija Šeruga, 3. b

KNJIGA VELIKA OSTRIGA

(odlomek)

Knjižničarka poskenira knjigo,
to Veliko ostrigo,
ko naenkrat
na vse strani
gleda in vame le strmi.

Verjetno misli si,
da imam prostih sto dni,
da imam knjižne
vse noči.

Zato pograbila sem knjigo in odhitela,
si zapela,
pa obnemela.

Pred našo hišo sem bila,
kot da bi me knjiga
v trans postavila
in me teleportirala.

Skomignila sem z rameni
in odšla v hišo
k svoji Sladkorni peni.

Ja, tako je bilo ime moji
postelji.
Dobro ime, se vam ne zdi?

Lara Jurovič, 6. b

ZADNJA STRAN GALJOTOVEGA DNEVNIKA

(VARIACIJA NA LJUDSKO BALADO)

17. maj, 1662: Ves dan plujemo po širokem morju. Upam in prosim boga, da bi še enkrat videl svojo drago ženo, sina in hčer. Upam, da niso pozabili name.

18. maj, 1662: Našo galejo veter odnaša k obali. Upam, da bomo pristali. Želim si, da bi bil na bregu kdo, ki pozna mojo družino. Tako hrepenim po domu.

19. maj, 1662: Danes smo pristali na obali. Nek mladenič mi je povedal vse o družini. Kar ne morem verjeti, da je moja žena že

dolgo poročena z drugim. S to vestjo ne morem več živeti. Družini sem dal vse, kar sem lahko, zdaj me tako in tako nihče ne potrebuje več.

20. maj, 1662: Naša galeja spet pluje po širokem morju. Poslušanje valov, ki se lomijo ob trupu galeje, in gledanje vode, ki se vrtinči okrog vesel, me navdaja z žalostjo. Tega ne morem več prenašati. Z mano je konec!

Let Lovse, 8. c

MAČKA IN MIŠ

Bila je velika hiša. V njej je živela majhna družina – mama, oče in sin. Imeli so velikega oranžnega mačka po imenu Garfield. Hiša je bila prašna in umazana, zato pa so v njej živele tudi miši. Družina je vsako sredo peljala mačka na tekmovanje v premagovanju ovir, zato so miši imele zabavo.

Tako se je zgodilo tudi to sredo. Ko je bil zrak čist, so miši prilezle iz svoje luknje. Priredile so veliko zabavo in povabile vse miši iz te soseske. A niso vedele, da so tekmovanje preklicali in da se družina vrača prej domov. Miši so se zabavale, družina pa je stopila skozi vrata. Mama je zakričala, ko jih je videla, maček pa se je zapodil proti njim.

»Zbežimo!« je zaklicala glavna miš in vse so se pognale proti luknji. A glavna miš je bila prepozna in mačka jo je dobila v svoje kremplje. Vse ostale so žalovale za glavno mišjo in priredile so pogreb. Maček pa od takrat ni dobil nobene miši več.

Saj verjetno poznate pregovor: »Ko mačke ni doma, miši plešejo!«.

Vita Solina in Zala Kosi, 7. c

URŠKA TELEFONIRA DOMOV

TELEFON (*zazvoni*): Dring ... dring

MAMA (*se oglasí*): Dober dan, prosim?

POLICIST: Dober dan, sem policist Nodi. Ste vi oseba, ki je klicala zaradi izginotja hčere?

MAMA: Ja, včeraj, v nedeljo ob 7. uri ni prišla s plesa, ki je bil na Starem trgu. Imate kakšne novice o moji hčeri?

POLICIST: Priče pravijo, da je včeraj plesala s čudovitim mladeničem. Pravijo tudi, da sta plesala na Zmajevem mostu in da sta padla v Ljubljano ter za vedno utonila.

MAMA (*prestrašeno*): Nemogoče! Ne verjamem! Takoj pridem na policijsko postajo.

(*Mama Treza se ravno odpravlja, ko zazvoni telefon.*)

MAMA: Takoj bom prišla ...

URŠKA: Mami, Urška tukaj. Kličem iz Ljubljane. Ugrabil me je povodni mož.

MAMA: Urška, umiri se, takoj bom poslala nekoga pote.

URŠKA: Strah me je, bojim se, da mi bo povodni mož kaj naredil. Hitro pridi sem. Pod Zmajevim mostom sem, v nekakšni čudni sobi in primanjkuje mi že zraka.

(*Nato k Urški priplava neki potapljač, si sname masko z obraza in Urška takoj ugotovi, da je Prešeren.*)

PREŠEREN: Podaj mi roko in odplavajva skupaj!

Luka Ivanišević in Marko Robin, 8. a

LISICA IN PRIJATELJA

Nekoč je živel lisica Mica, ki je imela prijatelja, zajca Zokija in lisico Riko. Nekega dne pa sta se lisici na skrivaj pogovarjali, kakšna smešna ušesa ima Riko. Ta je bil nekaj časa potuhnjen za grmovjem in prisluškoval je, kaj se lisici pogovarjata, da se tako veselo smehljata.

Stekel je k njima in ju vprašal: »O čem se pogovarjata tako veselo?«

Lisici zvitorepki pa sta mu odgovorili: »Že o čem ...«

Ko je Mica odšla, je Rika povedala Zokiju, o čem sta se pogovarjali in da sta se samo malo pošalili. Rika se je Zokiju tudi opravičila.

Torej – raje hitro resnico povej, ker laž se hitro razve!

Katja Strelec, 7. c

NAJSREČNEJŠI

Nekoč v majhni vasi sta živela oče in mati s sedmimi sinovi. Ker so bili zelo revni, so se nekega dne odpravili vsak svojo pot.

Starejša brata sta odšla v mesto, srednji trije so ostali v hiši, mlajši je šel zraven očeta in matere, najmlajši pa je ostal sam v gozdu. Ni vedel, kam naj gre, zato se je skril v votlo deblo.

Postajalo je vedno mračneje in vse bolj mrzlo, on pa je bil vedno bolj lačen. Zjutraj, ko se je zbudil, mu je v glavo šinila zamisel, da gre nabirat sadeže. Prišel je do velikega grma s polno sadeži. Sadeži so bili tako veliki kot krogla za kegljanje, lahki kot peresce in iz 12-karatnega zlata. Ko je utrgal sadež, je začutil, da je nekaj v njem. Pregriznil ga je in začutil okus jabolka. V sadežu je videl majhno seme, tako majhno kot zrno koruze. Ker se je tako močno svetilo, ga je utrgal in pokril z dlanjo. Ko je prišel nazaj do svoje votline, je zrno posadil. Naenkrat je bil sit in se je samo ulegel v deblo.

Zjutraj se je iz zemlje že močno svetilo majhno zrno. Iz zemlje je zrasel velikanski grm, enak kot tisti, s katerega je utrgal sadež. V tem grmu je nastala globoka temna luknja. Ko je pogledal vanjo, je videl, da se nekaj sveti. Skočil je in pristal na zelo mehki zemlji, ki je ublažila padec. Obrnil se je in zagledal skrinjo s ključavnico. Na njej je z debelimi črkami pisalo: *Komur uspe odpreti skrinjo, se mu uresniči vsaka želja!*

A kaj ko ni vedel, kje je ključ! Vrnil se je v svojo prejšnjo hiško in zagledal ključ, pod njim pa papir, na katerem je pisalo: *Pozdravljen! Pošiljam ti ključ, s katerim lahko odpreš skrinjo želja. Kdorkoli že si, ti želim veliko sreče. Oče sedmih sinov.*

Kdor je vedel, o čem govori pismo, je hitro stekel do grma in odklenil skrinjo. V njej je bil listek z besedilom: *Zaželi si nekaj in uresničilo se ti bo!*

Potem ko si je sin zaželel, da ne bi bil več reven, smo izvedeli to zgodbo.

Miha Sternad, 6. a

PINGVINČEK OSKAR

Nekega lepega dne se je na Antarktiki iz jajca izvalil majhen pingvin. Imel je zelo veliko glavo in majhne oči. Bil je tako srčan, da so vsi strmeli vanj.

Mama in njegov oče sta ga poimenovala Oskar. Oskar je bil zelo samostojen pingvin. Ko mu je nekega dne mama prinesla hrano, je na nebu opazil ptice, ki so letele ter jadrale. Ko je videl te ptice, ga hrana ni več zanimala, temveč je želel tudi on poleteti. Odšel je na visoko skalo, si vzel zalet ter skočil visoko, visoko v zrak. Ker ni imel kril, je takoj padel na tla. Ko je vstal, se mu je na glavo zrušilo veliko snega. Prišla je mama in mu pomagala.

Oskar je povedal mami, kaj natanko je hotel narediti. Mama pa mu je razložila, da pingvini ne morejo leteti, ker nimajo kril. Oskar je bil zelo žalosten, saj je ugotovil, da ne bo nikoli mogel leteti. Odšel je na sprehod.

Oskarjeva mama je imela zelo dobro prijateljico Jastrebo. Dogovorili sta se, da bosta presenetili Oskarja. Naslednje jutro je mama Oskarju povedala odlično novico, da pride na obisk Jastreba, ki ga bo vzela s seboj in bosta odletela visoko, visoko v zrak. Oskar se je zelo razveselil. Ko je prišla Jastreba na obisk, so se pozdravili. Oskarja je prišla in poletela sta visoko do neba. Letela sta in letela. To je bil Oskarjev najlepši dan v življenju. Mama je Oskarju obljubila, da bo Jastreba prišla še večkrat na obisk in bosta lahko skupaj letela.

Oskar je s svojo mamo in očetom živel srečno do konca svojih dni.

Ana Paternost, 6. a

POLET NA LUNO

Nekoč je živel astronaut po imenu Neil Armstrong. Odločil se je, da se bo odpravil na Luno.

Odpravil se je s posebno raketo, ki deluje na sončne celice. Luna je od Zemlje oddaljena kar 384.000 km, in ker je letel podnevi, se Luna ni videla. Tako ni vedel, v katero smer naj izstrelji svojo raketo.

Nekaj časa je letel po vesolju. Zagledal je planet Venera. Mislil je, da je Luna, zato je pristal. Nekaj časa je hodil po tem planetu. Zazdelo se mu je, da to ne more biti Luna, saj je precej večja. Odpravil se je naprej po vesolju. Vozil se je zelo dolgo in prišel do planeta Jupiter. Videl je, da je okoli Jupitra veliko lun. Žalosten je bil, ker je vedel, da ni pristal na tisti pravi – Luni. Tako se je odpravil naprej.

Potoval je po vesolju in ko je že skoraj omagal, je na lepem iz vesolja zagledal Zemljo in Luno, kako kroži okoli nje. Bil je presrečen, saj bo prvi, ki bo stopil na Luno. Prišel je na cilj in raketa se je spustila na Luno. Ogledal si jo je. Zapičil je zastavo in rekel: »To je majhen korak za človeka, a velik korak za človeštvo.«

Nato se je odpravil domov na Zemljo, kjer so ga čakali družina, prijatelji, novinarji in vsi, ki so spremljali njegov polet.

Nik Majal, 7. a

Špela Hajnal, 2. b

POSKUS NEGROZLJIVE GROZLJIVKE

Nekega jutra sem se počutila blazno grozljivo ... Ptički so namreč peli tako amatersko, kot če bi poslušal pevski zbor mestnih babic društva Stare in čile. Zajtrk sem pojedla s tresočimi se čeljustmi, saj nisem mogla prenašati sončne svetlobe, ki je prodirala v pomarančni sok. Vedela sem, da bom morala čez grozljivi travnik vijolic in marjetic ter mimo treh smrdečih modrih Dixijev. Komaj sem čakala noč, saj je takrat vse tako živo in svetlo. Veselila sem se že svojega nočnega sprehoda čez temen gozd in opazovanja staršev v spanju. To je moje najljubše dejanje dneva. Ha ha ha, tako smešno je opazovati tresoči se nos očeta v spanju in gledati odsotne mamine obrvi. Če mama za sekundo odpre veke in se zazrem v notranjost njene zenice, se v njej včasih blešči nekaj kovinskega, kot sveže nabrušen, gladek nož. Uh, to me tako pomirja. Komaj se zadržim, da ne vzamem tega noža, v obliki prikazni iz maminih oči iz z njim naredim nekaj, kar si že dolgo želim. Nekoč sem obiskala vedeževalko. K Bogu je odšla včeraj, ker jo je na petek 13. napadel in pokončal orjaški septembrsko-oktobrski koloradski hrošč (znanstveniki so to vrsto živečega bitja odkrili šele dva dni od tedaj, ko se je zgodila tragedija, katere žrtev je bila moj ubogi jasnovidni manijak – mislila sem vedeževalko). Živela je v kletnih prostorih pasje utice. Saj se šalim, živela je na podstrešju mlina na veter. Takrat, ko sem jo obiskala, je bil na novo prebarvan. Zaradi uhajanja lesnega laka, se mi je zvrtilo v glavi in ... zbudila sem se v naročju vedeževalkine najboljše prijateljice, ki je bila zvesta članica društva Stare in čile, ki sem ga že prej omenila. Vedeževalko je med mojim prebujenjem okupirala z docela neprofesionalnim petjem pesmi Vesele in čile ženičke smo. Potem sem prosila vedeževalko za uslugo in njena BFF oz. zvesta članica društva se je morala umakniti v spodnje prostore mlina na veter. Od vedeževalke sem želela izvedeti, kdaj bom umrla. Pogledala je mojo dlan, se s strahom zazrla vame in sledilo je nekaj sekund molka. Povedala mi je, da bo ta dan napočil čez en teden. Juhu, sem si mislila, že čez teden dni bom uspela videti tunel smrti in prestopila bom prag med življenjem in večnostjo. Tako ali tako mi je življenje precej bedno.

Zadnje dni pred odhodom v večnost sem izkoristila za opazovanje staršev v spanju, še v zdajšnjem mesnatem telesu – potem bo to morala opravljati moja duša. Ko sem jih tako poslednji večer pred smrtjo opazovala, se je mama zbudila. Tako sem bila zamaknjena v to dejanje, da me je šele mamin krik ob mojem pogledu spravil na realna tla. Ko je spoznala, da jo gledam samo jaz in ne vlomilec, me je z jezo in strahom v glasu vprašala, kaj počnem in če se mi je zmešalo. Povedala sem ji za svoje vsakdanje opravilo in od takrat naprej ni bilo nič več zabavno. Da bi se od tega napora (ker so me starši zalotili) umirila, sem mamu vprašala, če mi kupi nožke. Mama je za trenutek obmolknila, mi rekla, naj se oblečem in me odpeljala v neko belo stavbo blizu mestne bolnišnice. Čudila sem se najinemu nočnemu izletu. Še nikoli se nisva odpravili sredi noči iz hiše, zato sem bila blazno navdušena nad njenimi dejanji. Preden me je zapeljala v tisto belo stavbo, se mi je že zazdelo, da me bo odpeljala na dežurno bencinsko in mi končno kupila te nožke. Ampak stvar je bila drugačna.

Zdaj sedim v čakalnici oddelka za duševno motene osebe. Mami in medicinska sestra sta mi malo prej razložili, zakaj sem tu. Še vedno mislim, da sem popolnoma in v celoti normalna osebnost. Tukaj, v tej beli stavbi, bom ostala pol leta. Psihiater me bo obiskal vsaki drugi dan ob istem času. Sedaj sem pogledala na uro. Točno pet čez polnoč. Zdaj vem, da se danes piše dan moje smrti. Zdaj vem tudi, kaj je vedeževalka mislila s tem, da bom umrla.

Čez en teden in četrtni dni ...

Tukaj sem že en teden in četrtni dni. Starši me redno obiskujejo. Poprej sem mislila, da so vsi ljudje v norišnicah nori. Ampak tukaj so vsi čisto normalni. Kot jaz!

Zala Veselič, 6. c, in Carina Petrič, 8. a

ZLATA SKRINJICA

Nekoč pred davnimi časi je živela deklita. Imela je dve sestri, mamo in očeta. Nekega dne so se odpravili na sprehod v gozd. Deklita se je malce oddaljila od družine in našla med travo zlato skrinjico. Rekla je: »Joj, kako lepa skrinjica! Kaj vse bi lahko dobila zanj!«

Skrinjico je skrivala pred družino. Odločila se je, da jo kmalu vrne, ne glede na to, kaj je notri. Zvečer, ko so vsi spali, jo je le odprla ... V skrinjici je bil tako lep nakit, da si deklita ni mogla kaj, da si ne bi nadela verižice. Verižica ji je bila tako všeč, da je zašepetala: »Kako si želim tako verižico!«

Kar je rekla, sta slišali sestri, ki sta jo opazovali skozi ključavnico, deklita pa je v hipu zaspala. Zjutraj se je zbudila in na blazini zagledala enako verižico. Vesela je stekla na travnik. Medtem sta se sestri splazili v sobo njune sestre. Začeli sta si pomerjati nakit. Deklita je stopila v sobo in

preden je pomislila, kaj govori, je rekla: »Želim si, da bi postali krastači!«

In res: sestri sta bili tam, spremenjeni v krastači. Deklita je ugotovila, da skrinjica izpolnjuje želje. Potem se je razjokala in s skrinjico odhitela na mesto, kjer jo je našla. Nek škrat ji je povedal, da je skrinjica od vile, ki živi v gradu za sedmimi gorami in sedmimi vodami. Deklita je hodila tri leta, da je našla grad. Na grajskem vrtu je našla vilo. Vila jo je zagledala in ji rekla: »Hvala, ker si prinesla mojo skrinjico! Ali še izpolnjuje želje?«

Deklita je odkimala. Vili je rekla: »Sestri sem po nesreči spremenila v krastači in ne morem ju spremeniti nazaj!«

Vila ji je obljubila, da bosta sestri spet normalni, ko se deklita vrne domov. In ko se je vrnila, jo je čakala družina, ki ji je pomenila več kot vsako zlato.

Jana Kuhar, 4. c

ZLATI KONJ

Nekoč predavnimi časi je bilo revno kraljestvo. Kralj je imel tri sinove in ženo, ki je bila bolna. Eden njegovih služabnikov je slišal za zlatega konja. Ko je kralj to izvedel, je rekel: »Tisti, ki mi bo privedel zlatega konja, bo dobil polovico kraljestva!«

Vsi vitezi, ki so bili v kraljestvu, so se domov vrnili brez zlatega konja. Zato je kralj poslal še svoje sinove. Najprej je poslal najstarejšega sina. Ko se je ustavil, da bi se najedel, je prišel volk. Volk ga je prosil za hrano. Vitez mu ni dal ne hrane ne vode. Volk se je razjezil in ga požrl.

Kralj se je odločil, da bo poslal srednjega sina. Tudi on se je ustavil, da bi se najedel. Nato je prišel volk. Tudi njega je prosil za hrano. Vitez mu ni dal hrane in volk ga je požrl.

Kralj je poslal še najmlajšega sina. Vitez se je ustavil v gozdu, da bi se najedel. Spet je prišel volk, ki je prosil za hrano. Ker je bil vitez dobrega srca, mu je dal hrano. Volk se je zahvalil in rekel, da ga odpelje kamorkoli želi. Vitez mu je rekel, da želi najti zlatega konja. Vitez je zajahal volka in sta odšla. Ko sta našla zlatega konja, se je vitez volku zahvalil in volk je odšel. Vitez je zajahal zlatega konja in odjezdila sta v kraljestvo. Kralj je bil srečen, ko je videl svojega sina. Prodal je zlatega konja in dobili so toliko denarja, da je kralj lahko nahranil celo kraljestvo in ozdravil ženo. Živel so srečno do konca svojih dni.

Nik Zemljak, 4. c

VOLK IN ŠTIRJE KOZLIČKI

Nekoč je živela stara koza. Imela je štiri kozličke. Ko so odrasli, jim je rekla: »Oh, moji ljubi otroci. Vi ste že veliki in zato sem se odločila, da boste šli živet drugam.«

Naslednji dan so se odpravili na pot. Vsak je dobil nekaj hrane. »Pazite se volka, da vam ne bo vzel vse hrane in potem še vas požrl.«

»Bomo pazili,« so odgovorili in se poslovili. Nato so šli. Med potjo jih je opazil volk. Kozlički so se ustavili in si vzeli počitek. Nato je pa po njih planil volk. Zapodil se je in jim požrl hrano. Ko jo je pojedel, še ni bil sit, začel je loviti še njih. Toda kozlički so bili prehitri zanj. Pritekli so do jezera in skočili vanj, volk pa za njimi. A je bil tako težak, da ni mogel plavati in je utonil. Nato

so kozlički skočili iz jezera in se veselili: »Volk je mrtev, volk je mrtev!«

Matjaž Bezjak, 4. c

Lan Breznik, 3. b

DEKLICA Z ZLATIMI KODRI

Nekoč je živila dekllica, ki se je rada gledala v svoje zlato ogledalo in si česala svoje dolge kodre. Vsak dan je postajala večja in njeni kodri so bili vsak dan daljši. Zato je potrebovala večje ogledalo.

Nekega dne, ko je pospravljala svojo sobo, je razbila ogledalce. Jokala je in jokala ...

Prišel je oče in ji dejal, da ni tako hudo, da bo dobila novo ogledalce, če bo le pazljivejša. Bila je prijazna in rada se je pogovarjala z živalmi. Hudobna sestra pa je bila nevoščljiva njenih dolgih kodrov.

Ponoči ji je postrigla lase, saj je mislila, da ji kodri ne bodo hitro zrasli. A ni bilo tako. Dobra vila ji je pomagala. Na skrivaj je izrekla čarobno besedo in zlati kodri so ji zrasli v trenutku. Sestra je pihala od jeze, saj je videla, da je dekllica rojena pod srečno zvezdo.

Vila je pomaga tudi hudobni sestri, da je postala boljša in prijazna do vseh. Tako so živeli srečno še vrsto let.

Nina Mikolič, 4. c

RAKETA

Nekoč je živel deček Jakob. Imel je dve sestri in nobenega brata. Živeli so v revni hišici na vrhu hriba. Starša nista veliko zaslužila, pa čeprav sta delala noč in dan, tedne in mesece. Jakob je imel v šoli najraje tehniko. Predvsem so ga zanimala rakete.

Nekega dne pa je začel izdelovati raketo iz starih predmetov. Seveda to ni bila prava raketa. Edino, kar se je premikalo, so bili kolesčki. Pol leta je porabil zanjo!

Ko pa je nekega dne prišel iz šole, rakete ni bilo nikjer. Iskal jo je celo leto, pa je ni našel. Po enem letu in eni uri pa je v njegovo sobo priletela raketa z glavo, rokama in nogama.

Ko je Jakob zagledal tako raketo, je mislil, da sanja. Čez nekaj časa sta postala prava prijatelja. Odločila sta se, da bosta šla odkrivat nove planete. Najprej sta odkrila planet, ki sta mu dala ime Merkur, naslednjemu Venera. Sledili so še Mars, Jupiter, Saturn, Uran in še zadnji, Neptun.

Od takrat dalje uporabljamo imena planetov, kot sta jih poimenovala Jakob in raketa.

Gal Zmazek, 6. a

SLADKARIJE

Bomboni, piškoti in čokolada,
to najlepša otroška je parada.
Kdorkoli jih zagleda,
se spremeni v sladkosneda.

Prišli so še smokiji,
čips in slane palčke,
žal pa te niso
za brezzobe majhne malčke.

V deželo tortic in kolačkov
najlažje je stopiti,
ne da bi ti morala mama

dvakrat isto ponoviti.

Pri zobozdravniku jokaš
na ves glas,
ker zobe imaš črne
kot čokoladni namaz.

Zdaj spoznal si,
da sladke stvari povzročajo tudi skrbi,
še posebej, ko te močno
v trebuščku tišči.

Gaja Vuk, 6. b

KLIC IZ LJUBLJANICE

URŠKA: Zdravo, Urška pri telefonu.

MAMA: Zdravo, kje si bila tako dolgo?

MAMA: Skrbelo me je zate, saj se nisi vrnila s plesa.

URŠKA: Plesala sem valček s čudovitim mladeničem.

Nato se je stemnilo, začelo grmeti in deževati.

Plesala sva vse hitreje in hitreje.

*Na bregu Ljubljani sva trikrat zavila
in plesaje v valove šumeče planila.*

MAMA: In kje si?

URŠKA: Sem na dnu Ljubljani, v njegovem domu. Šele zdaj sem ugotovila, da je ta mladenič v resnici povodni mož.

MAMA: Kdaj boš prišla domov?

URŠKA: Saj bi prišla, vendar mi je na dnu Ljubljani vseč. Povodni mož je zelo prijazen in me nosi po rokah. Spoznala sem, da me lahko nekdo ima rad takšno, kakršna sem.

Dona Ferš, 8. c

URŠKIN KLIC DOMOV

Urška kliče domov.

Babica: Prosim?!

Urška: Babica, Urška tukaj.

Dedek prisluškuje na drugem telefonu.

Babica: Kdo?!

Dedek: Ja, Urška!

Urška: Zdravo, dedi.

Babica: Zopet prisluškuješ na drugem telefonu, Franček? Živijo, Urška, kje si? Dolgo te že nisem videla.

Urška: Babica in dedek, potrebujem vajino pomoč. Sem na dnu Ljublanice.

Dedek (se smeji): Resno?! Jaz pa sem si pravkar kupil ferarija.

Babica: Pa nisi rekel, da si kupil porscheja?! (se smeji)

Urška: Babica in dedek, nehajta se norčevati. Resno mislim. Sem na dnu Ljublanice, ujeta v hiši. Prosim, spravita me ven!

Babica (se smeji): Jaz sem pa zadela na lotu!

Dedek (se veseli): Juhu, zdaj pa bova lahko še kupila veliko hišo! Ti, Urška, pa se nehaj zafrkavati, saj veš, da sva z babico že kar v letih in nama ni do takšnih traparij!

Urška: Jaz se že ne zafrkavam. Prosim, rešita me.

Babica: Torej, če je vse to res ... pa nama povej, kako se ti je to pripetilo.

Urška: Zgodilo se je na vsakoletnem plesu pri Lipi na Starem trgu. Ko sem si želela plesati, ampak, kot vedno, nihče ni bil meni primeren. A tokrat je bilo drugače. Zagledala sem lepega, postavnega možaka, ki je stal in me ves čas opazoval. Počasi se je približal in me vprašal, če želim plesati. Seveda sem rekla da, le katera ne bi želela plesati z njim. In podal mi je roko in že sva zaplesala. Plesala sva, sprva počasi, potem pa vedno bolj in bolj tako, da nisem čutila več nog. Hotela sem se ustaviti, a on ni dovolil. Naenkrat se je zmračilo. Pripravljalo se je k nevihti. Prve kapljice dežja so se že usule na moje prečudovite lase in ko sem začutila vodo pod svojimi nogami, sem se zavedla, da je on tisti, o katerem govorijo miti. Saj vesta, babi in dedi, ko sta mi pripovedovala pravljico o povodnem možu.

Babica: Ja, seveda se spomnim. To pravljico si imela najraje ...

Zala Plohl, 8.a

Dedek: Ampak nikoli ti nisva povedala, da to v resnici sploh ni pravljica. In tudi to, da on kaznuje dekleta, ki mislijo, da so najlepša in najboljša.

Urška: Jaz že nisem takšna! Mogoče sem malo več kot vsi drugi.

Babica: Vidiš, Urška, kaj se zgodi, če se ti zdi, da si nekaj več kot drugi. Pristaneš na dnu Ljubljane, kot že mnoga dekleta pred tabo.

Dedek: Žal, Urška, tukaj ni več rešitve. Že mnogi fantje so poskušali rešiti dekleta, ki jih je povodni mož ugrabil, ampak se niso nikoli vrnili domov.

Urška (*zavpije*): Morata me rešiti!!

Povezava se prekine.

Lana Čeh, 8. a

URŠKA SPET TELEFONIRA DOMOV ALI USODI SE NE DA UBEŽATI

(V neknjižnem jeziku)

Urška kliče spet domov.

Babica: Bog dej!

Urška: Babica, Urška tukaj.

Dedek prisluškuje na drugem telefonu.

Babica: Kdo?!

Dedek: Urška je!

Urška: Bog dej!

Babica: Zopet prisluškuješ na telefonu!?

Dedek je tiho.

Urška: Babica in dedek, potrebujem vajino pomoč. Res! Sem na dnu Ljubljane. V podvodnem svetu.

Babica: Kako naj ti pomagam?

Urška: Ven me spravi!

Babica (*premišljuje*): Saj nimam škrig. Ja kako?!

Dedek: Ja, s podmornico!

Babica: Katero?

Dedek: Še nekaj sem ti v življenju prikril

...

Babica osupne.

Dedek: Ja, v garaži imam eno za tri osebe!

Babica: Ja, Urška, v katerem delu Ljubljane pa sploh si?

Urška: Naravnost pod Zmajskim mostom. Pohitita, prosim ...

Dedek: Urška, Urška, čakaj! Kako pa si se sploh znašla tam doli?

Urška: S prečudovitim plesalcem sem malo preveč zaplesala in naenkrat sem se znašla na dnu Ljubljane. In ko sem se zbudila, ... (*povezava se prekine*)

(*Urško je doletela usoda, zmanjkalo ji je kisika in je umrla.*)

Jakob Kolenko, Lana Čeh, Saša Mlakar in Tomaž Mlakar, 8. a

WILLIAM SHAKESPEARE

Nekega dne se je Shakespeare zbudil in se odločil, da želi postati pesnik. Imel je dar, a bil je reven in za pomembneže neviden.

Šel je na svež zrak in se po nesreči zaletel v plemiča, ki je iskal dramatike in pesnike. Shakespearju so na tla padle pesmi in drame, ki jih je napisal. Plemič je pobral knjigo in jo prelistal. Rekel je: »Mislim, da imaš dar za pisanje. Priti bi moral na avdicijo. Iščejo dobrega pesnika in dramatika.« Plemič mu je še povedal uro in kraj avdicije ter odšel. Avdicija je bila naslednji dan. Začel se je pripravljati.

Odšel je na avdicijo. Verjel je v sebe. A še isti trenutek, ko je vstopil, so sodniki rekli, da je sprejet. Ni jim niti pokazal svojih pesmi in dram. A njemu je bilo to prav po godu. Čeprav se mu je zdelo čudno, o tem več ni razmišljal.

Postal je slaven in vseh mu je bilo. Čez nekaj let je šel na neko avdicijo v drugem mestu. Prizor je bil zelo podoben avdiciji prejšnjega leta. Prišel je v prostor in takoj je bil sprejet! Čez nekaj let pa je ugotovil – vse, kar si je res želel, se je uresničilo. Zato, ker je tako upal. Imel je posebno moč: brez besed prepričati ljudi v to, kar je verjel.

Tako je Shakespeare postal pesnik in dramatik.

Katja Indžić, 7. a

Maja Vinkler, 4. c

ZAKAJ?

Zakaj živimo?
Zakaj se sploh rodimo?
Umremo itak vsi,
pa še bližnji so žalostni.
Zakaj toliko skrbimo?
Zakaj se toku ne prepustimo?
Vedno nekam hitimo
pa še tisto zamudimo.
Ali pa se vmes zaletimo.

Zakaj se trudimo z rimo?
Saj vem, če se pa sliši tako fino.
Ampak tudi o pesmi brez rim
lahko kdo kaj lepega reče,
tako kot tudi življenje
brez skrbi dalje teče.

Julija Menoni, 8. c

BANANOZRNATA PITA

Opica Minka je nekega dne na obisk povabila miško Piško. Odločili sta se, da bosta spekli bananozrnato pito. Miška Piška je zamesila testo in ga kos vrgla opici Minki v glavo, ker se je ustrašila muce Mace, ki je prijateljica opice Minke. Miška Piška in opica Minka sta pito, ki sta jo spekli, postregli mucu Maci. Ker pa je mucu Maci še vedno krulilo v trebuščku in so se ji cedile slin, je planila po miški Piški ter jo pojedla; in ker se je opica Minka razjezila, je pojedla mucu Maco in za vedno ostala sama ...

In v spomin na to je vedno pekla bananozrnato pito, kot pravi nauk: tisti, ki je požrešen na koncu nastrada.

Miscel Cizerl in Sabina Pekar, 7. b

LJUBEZENSKA ZGODBA

Nekoč je živela Marjetica. Zadnja in deseta hči v tej družini. Bila je desetnica, to je pomenilo, da mora od doma, saj so nekdaj verjeli, da ti otroci niso enakopravni drugim. Dan, ko je odšla od doma, se je takoj zatekla v gozd pod najbližje drevo. Prenočevala je pod tem drevesom kar pet let. Naenkrat pa je prišel v gozd postaven gozdar z načrtom, da poseka nekaj dreves. Odločil se je ravno za tistega, pod katerim je bila Marjetica. Vendar je najprej ni opazil. Čez nekaj časa pa je videl, da se pod drevesom nekaj premika.

Isti trenutek, ko jo je zagledal, se je zaljubil vanjo. Bila je ljubezen na prvi pogled. Odpeljal jo je domov. Izkazalo se je, da je bil zelo premožen gozdar, v zelo lepi hiši. Čez nekaj časa sta se poročila in skupaj sta bila prav srečna.

Vendar je želela Marjetica po sedmih letih videti svoje starše in sestre. Odpeljala sta se v njen rojstni kraj. Sestre in mama je takoj niso prepoznale, vendar so čez nekaj časa ugotovile, kdo je. Povedala jim je vso zgodbo in to, kako je spoznala svojega moža. Mamo je od zavisti zadela kap, sestre pa so ponorele, da so jih nazadnje odpeljali v umobolnico.

Le oče je ostal miren in zaželel jima je srečen zakon.

Dunja Sternad, 9. b

Barbara Kokol, 5. c

ZA KONEC

Letos besedil nismo delili glede na žanr, pač pa smo jih prepletli, kot se prepletajo svetovi naših mladih ustvarjalcev. Prav tako jih nismo posebej delili po letih; tako so na nekaterih mestih besedila isto starih piscev, sledijo pa avtorji povsem druge starostne skupine. Tudi zato, da pokažemo, kako talenti ne poznajo starosti. Prav vsako od objavljenih besedil je vredno branja in prisluškovanja.

Za nastanek glasila se zahvaljujem vsem mladim piscem, ki mi skozi celotno leto pridno pošiljajo svoja dela. Zahvaljujem se vsem učiteljem in učiteljicam, ki so spodbujali svoje učence, še posebej kolegicama Veri Zagoričnik Novak in Tamari Završnik, ki sta prispevali velik delež zelo izvirnih besedil. Hvala Mateju Sužniku (postavitev in oblikovanje) in Editi Čelofiga (likovni izbor in pomoč pri literarnem večeru).

Ter seveda gospe ravnateljici Tatjani Vaupotič Zemljič, ki zna talentom vrata na široko odpirati in jih spodbujati na njihovi poti.

David Bedrač,
urednik

Kazalo

LJUBEZEN	3	ŠE ENA O SONCU	18	OBČUTKI.....	27
ČUDNO PISMO	3	NAPISATI PESEM	18	KAKO SO NASTALA JEZERA ..	28
KNJIGA	4	PESEM NA DREVESU	19	KAKO SO NASTALE BARVE ..	28
ZGODBA O BARBARI	4	MOJA SOBA	19	KNJIGA VELIKA OSTRIGA	29
ZVEZEK NA POTEPU	5	MI, OTROCI	19	ZADNJA STRAN	
LISICA IN POLŽ	6	ŽAL MI JE, KONEC JE	20	GALJOTOVEGA DNEVNIKA ...	30
BELOKRILKE	6	PRAVLJICA	20	MAČKA IN MIŠ	30
ŽELVA IN GEPARD	7	BONBON, KI MU NI BIL ZNAN		URŠKA TELEFONIRA DOMOV	31
ZIMSKA	7	BONTON!	21	LISICA IN PRIJATELJA	31
KULŠKRATEK	7	ZAKAJ PRI MORSKIH		NAJSREČNEJŠI	32
PSIČKA AJA	7	KONJIČKIH KOTI SAMEC?	21	PINGVINČEK OSKAR	32
MOJ PSIČEK	8	ZAKAJ SE ŽIVALI NE		POLET NA LUNO	33
BELA DEŽELA	8	POGOVARJAJO KOT		POSKUS NEGROZLJIVE	
REVEŽ IN DUHOVI	8	LJUDJE?	22	GROZLJIVKE	34
POČITNICE V EGIPTU	9	ZAKAJ PUJSI GRULJO ?	22	ZLATA SKRINJICA	35
OTOK »KAR SI ŽELIM«	9	ZAKAJ FLAMINGO STOJI NA		ZLATI KONJ	36
IZGINULA RADIRKA	9	ENI NOGI?	23	VOLK IN ŠTIRJE KOZLIČKI ...	36
JAZ, KRALJIČNA	11	ZAKAJ JE RIBA TAKO		DEKLICA Z ZLATIMI KODRI ...	37
JESEN	11	HITRA?	23	RAKETA	37
UGANKE	11	ULOMKI	23	SLADKARIJE	38
SNEŽAK SE JE STOPIL	11	KLAVIR	24	KLIC IZ LJUBLJANICE	38
POZABLJIVEC	11	AH, TO VREME!	24	URŠKIN KLIC DOMOV	39
SANJE?	12	OBISKALA ME JE	24	URŠKA SPET TELEFONIRA	
***	14	ČAROVNIICA BRONHILDA IN		DOMOV ALI USODI SE NE DA	
***	14	NJENA METLA	25	UBEŽATI	40
MIHAELČINA ZGODBA	15	DVE UGANKI	25	WILLIAM SHAKESPEARE	41
AJ LAV JU	16	UGANKA	25	ZAKAJ?	42
SLON IN MRAVLJE	17	GRMENJE	25	BANANOZRNATA PITA	42
DEDI	17	JAZ, RAZISKOVALKA		LJUBEZENSKA ZGODBA	42
SONČNA	17	VESOLJA	26	ZA KONEC	43
BABICA	17	JAZ, RAZISKOVALKA			
SONCE	18	VESOLJA	26		

Uredniški odbor:
David Bedrač, glavni urednik, lektor
Edita Čelofiga, likovna oprema

Naslovnica: Lan Breznik, 3. b

Izdajateljica: OŠ Ljudski vrt Ptuj

Oblikovanje: Matej Sužnik
Naklada: 200 izvodov
Marec 2014

UDK 37.014.77

ČAR BESEDE MOJE: Literarno glasilo učencev OŠ
Ljudski vrt Ptuj, Ptuj: OŠ Ljudski vrt Ptuj, 2014